

мѣстоположеніе-то на оградж-тж било такова, щото било невъзможно да влѣзе пакъ у нейж, освѣнь само прѣзь тѣснж-тж вратж, на коѣ-то ключь-тѣ всякога овчарь-тѣ държалъ.

Затѣна прочее въ ново недоумѣніе. Чувствовало и страхъ който растялъ, да небы нѣ-какъ да е разгнѣвало добрия си Господарь толкози, щото да го не приеме вече съ добромисліе. Но пакъ си напомни какъ го бѣ възлюбилъ и про-лѣлъ кръвь-тж си за него; и това найвече като было ся то забръкало отъ оградж-тж, у който трѣбало да остане, и тѣй ся утѣшавало, като смыслявало любовь-тж на Господаря си.

Като размыслявало това, видѣло че ся отворила врата-та на оградж-тж, и пастырь-тѣ излѣзлъ самъ си и държалъ Мира на обятія-та си. Каквы чувства повдигнало въ сърдце-то му лице-то на пастыря и на благополучный-тѣ неговъ братъ! Трудило ся да стане, за да ся затече да ты посрѣщне. Но пакъ сърдце-то му ся изпълнило съсъ страхъ, и не могло да мърдне: падна задишкомъ въ трѣвж-тж май отчаянно: съ очи-тѣ си обаче послѣдвало добрый-тѣ пастырь, като ся качувалъ на единъ горж. Върху тѣзи горж ся простиралы хубавы пасища що му показвалъ често Господарь му когато былъ въ оградж-тж и дѣто ся былъ обѣщаль да го прѣмѣсти, ако бы го обычало и покорявало ся на глась-тѣ му. Входь-тѣ въ онѣзи пасища былъ прѣдъ единъ златнж-вратж, толкози сїятелнж щото сїяяла като сълнце-то. Когато прочее пастырь-тѣ стигналъ на връхъ горж-тж, отворила ся златна-та врата и Миръ ся прїялъ вжтрѣ, и додѣ стояла отворена